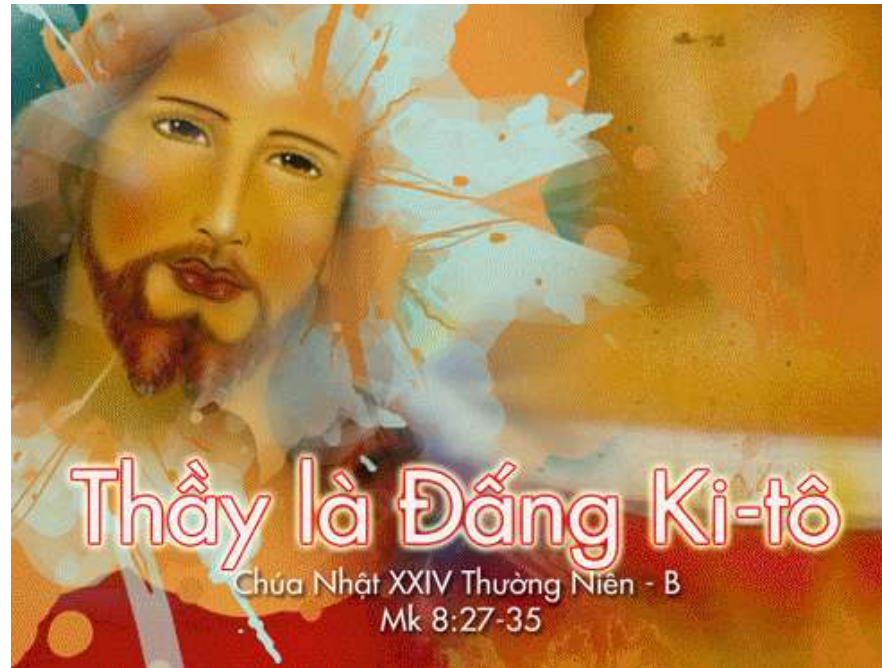

Chúa Nhật XXIV Thường Niên Năm B
Ngày 16 tháng 9 năm 2012

www.4ogiayloichua.net

Lời Chúa

BÀI ĐỌC I: Is 50:5-9a

Bài trích Sách Tiên tri Isaia.

Thiên Chúa đã mở tai tôi mà tôi không cưỡng lại và cũng chẳng thoái lui. Tôi đã đưa lưng cho kẻ đánh tôi, đã đưa má cho kẻ giạt râu. Tôi đã không che mặt giấu mày, tránh những lời nhạo cười và những người phỉ nhổ tôi.

Vì Chúa nâng đỡ tôi, nên tôi không hổ thẹn: nên tôi tro mặt chai như đá, tôi biết tôi sẽ không phải hổ thẹn. Đáng xét tôi vô tội ở gần tôi, ai còn tranh tụng với tôi được? Chúng ta hầu toà, ai là kẻ thù địch của tôi, hãy đến đây! Nay đây Chúa là Thiên Chúa bênh đỡ tôi, ai dám kết tội tôi?

Đó là Lời Chúa.

Tạ ơn Chúa.

ĐÁP CA: Tv 115:1-2, 3-4, 5-6, 8- 9

Đ. (9): Tôi sẽ tiến đi trước thiên nhan Chúa trong miền đất của nhân sinh.

- 1- Tôi yêu mến Chúa, vì Chúa đã nghe tiếng tôi cầu khẩn. **Đ.**
- 2- Thừng chảo tử thần đã quấn lấy tôi, và màng lưới âm phủ đã chụp trên người tôi; tôi đã rơi vào cảnh lo âu khôn khó. Và tôi đã kêu cầu danh Chúa: "Ôi lạy Chúa, xin cứu vớt mạng sống con!" **Đ.**
- 3- Chúa nhân từ và công minh, và Thiên Chúa của chúng ta rất từ bi. Chúa gìn giữ những người chất phác; tôi đau khổ và Người đã cứu thoát tôi. **Đ.**
- 4- Bởi người đã cứu tôi khỏi tử thần, cho mắt tôi khỏi rơi lệ và chân tôi không quy ngã. Tôi sẽ tiến đi trước thiên nhan Chúa trong miền đất của nhân sinh. **Đ**

BÀI ĐỌC II: Gc 2:14-18

Bài trích thư Thánh Giacôbê Tông Đồ.

Anh chị em thân mến, nếu ai nói mình có đức tin, mà không hành động theo đức tin, thì nào có ích gì? Đức tin như thế có thể cứu được nó ư? Nếu có anh chị em nào không cơm ăn áo mặc, mà có kẻ trong anh chị em lại bảo họ rằng: "Chúc anh chị em đi bình an, và ăn no mặc ấm", mà anh chị em lại không cho họ những gì cần dùng cho thân xác, thì nào có ích gì? Về đức tin cũng vậy, nếu không có việc làm, là đức tin chết tận gốc rễ. Nhưng

có người sẽ nói: "Anh, anh có đức tin; còn tôi, tôi có việc làm". Anh hãy tỏ cho tôi thấy đức tin không việc làm của anh, và tôi sẽ lấy việc làm mà chỉ cho anh thấy đức tin của tôi.

Đó là Lời Chúa.

Tạ ơn Chúa.

ALLELUIA: Ga 14:5

Alleluia, alleluia! Chúa phán: "Thầy là đường, là sự thật và là sự sống; không ai đến được với Cha mà không qua Thầy". **Alleluia.**

PHÚC ÂM: Mc 8:27-35

Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Thánh Marcô.

Khi ấy, Chúa Giêsu cùng các môn đệ đi về phía những làng nhỏ miền Cêsarê thuộc quyền Philipphê. Dọc đường, Người hỏi các ông rằng: "Người ta bảo Thầy là ai?" Các ông đáp lại rằng: "Thưa là Gioan tẩy giả. Một số bảo là Êlia, một số khác lại cho là một trong các vị tiên tri". Bấy giờ Người hỏi: "Còn các con, các con bảo Thầy là ai?" Phêrô lên tiếng đáp: "Thầy là Đấng Kitô". Người liền nghiêm cấm các ông không được nói về Người với ai cả.

Và Người bắt đầu dạy các ông biết Con Người sẽ phải chịu đau khổ nhiều, sẽ bị các kỳ lão, các trưởng tế, các luật sĩ chối bỏ và giết đi, rồi sau ba ngày sẽ sống lại. Người công khai tuyên bố các điều đó. Bấy giờ Phêrô kéo Người lui ra mà can trách Người. Nhưng Người quay lại nhìn các môn đệ và quở trách Phêrô rằng: "Satan, hãy lui đi! vì ngươi không biết việc Thiên Chúa, mà chỉ biết việc loài người".

Người tập họp dân chúng cùng các môn đệ lại, và phán: "Ai muốn theo Ta, hãy từ bỏ mình, vác thập giá mình mà theo Ta. Quả thật, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất. Còn ai chịu mất mạng sống mình vì Ta và vì Tin Mừng, thì sẽ cứu được mạng sống mình".

Đó là Lời Chúa.

Lạy Chúa Kitô, ngợi khen Chúa.

Chúa Sẽ

Đức Kitô

Người ta bảo Thầy là ai? Qua câu hỏi này, phải chăng Chúa Giêsu đã khởi sự quan tâm tới dư luận của quần chúng về Ngài? Hay Ngài muốn làm một cuộc thăm dò ý kiến về kết quả công việc Ngài đã làm? Không phải là như vậy. Ở đây, Chúa Giêsu muốn chuẩn bị các môn đệ của Ngài đón nhận những điều Ngài sắp nói với các ông về điểm then chốt của sứ mạng Ngài và cũng là điểm khó nuốt đối với mọi người.

Dur luận, như các môn đệ ghi nhận được, tuy chưa rõ đích xác Ngài là ai nhưng cũng tỏ ra đã thấy được những điểm khác người trong giáo huấn và trong hành động của Ngài. Tuy nhiên điều Chúa Giêsu muốn nhắm tới ở đây chính là việc các môn đệ bày tỏ ý kiến của mình về Ngài. Do đó mà Ngài mới đặt thêm câu hỏi thứ hai: Còn các con, các con bảo Thầy là ai?

Tin không phải là lặp lại ý kiến, lập trường của kẻ khác mà là biểu lộ chính ý kiến, chính lập trường của mình. Phêrô đã trả lời đúng câu hỏi Chúa Giêsu đã đặt ra: Thầy là Đức Kitô. Qua câu trả lời, Phêrô đã tuyên xưng lòng tin của ông nơi Thầy mình. Ông đã nhận ra được Thầy mình là ai.

Nhưng sự việc diễn ra sau đó lại chứng tỏ cho chúng ta thấy rằng lòng tin của Phêrô chưa trọn vẹn. Ông mới chỉ có những hiểu biết đúng về Thầy. Thực ra, như chính Chúa Giêsu đã khẳng định, chẳng phải tự ông đã biết được Ngài là Đức Kitô, mà là do Chúa Cha mà ông biết được điều đó. Lòng tin ấy, sự hiểu biết ấy chỉ trọn vẹn khi ông chấp nhận đi con đường Chúa Giêsu đang chuẩn bị đi tức là con đường cứu độ, con đường thập giá.

Và ở điểm này, Phêrô đã vấp ngã thật nặng nề, bởi vì ông đã đi vào chương trình cứu độ của Thiên Chúa, không phải bằng cái nhìn của Thiên Chúa, hay đúng hơn, theo như Ngài hoạch định, mà là bằng chính cái nhìn của ông, theo cách tính toán của ông. Lời can ngăn của Phêrô đã trở thành việc cản trở chương trình cứu độ của Thiên Chúa được thực hiện. Phêrô không muốn Thầy mình bị bắt, bị giết đi trong khi chính Chúa Giêsu lại thấy rằng đó là con đường Ngài phải đi. Đó là con đường của Ngài và đó cũng là con đường của những ai muốn theo Ngài, muốn trở nên môn đệ của Ngài.

Còn các con, các con bảo Thầy là ai? Câu hỏi này vẫn tiếp tục được đặt ra cho mỗi người chúng ta hôm nay. Và chúng ta có thể như Phêrô, đã trả lời đúng câu hỏi của Ngài với tất cả vốn liếng về Thánh Kinh và thần học, về giáo lý của chúng ta. Thế nhưng trong hành động thì sao? Phải chăng trong hành động chúng ta đã là những người ngăn cản việc thực hiện chương trình cứu chuộc của Thiên Chúa bằng thái độ khước từ đau khổ, khước từ thập giá mà chúng ta gặp phải trong cuộc sống thường ngày.

Đau khổ

Kinh nghiệm cho thấy: Đau khổ là một cái gì gắn liền với thân phận con người. Giáo lý nhà Phật thì cho rằng: Đời là bể khổ mà mỗi người chúng ta là một cánh bèo trôi dạt trên đó.

Tuy nhiên, đau khổ không phải chỉ là một cái gì đáng nguyên rủa và lẩn tránh, trái lại nó còn có một giá trị tích cực, đem lại nhiều lợi ích cho chúng ta như tục ngữ đã bảo: Lửa thử vàng, gian nan thử đức. Hay như Khổng Tử cũng đã bảo: Ngọc không dũa không sáng, người không bị gian nan thử thách, thì cũng khó mà trở nên hoàn thiện. Cũng trong chiều hướng ấy mà Chúa Giêsu đã phán qua đoạn Tin mừng sáng hôm nay: Ai muốn theo Ta, phải từ bỏ mình, vác thập giá mình hằng ngày mà theo Ta.

Sau đây tôi xin đưa ra một vài trường hợp cụ thể để nói lên sự thật ấy.

- *Trường hợp thứ nhất là của O'Neill. Mãi đến năm 23 tuổi, ông vẫn còn là một kẻ thất bại, sống không mục đích, không định hướng, không kỷ luật. Thế rồi ông bị đau và chính nhờ thời gian nằm điều trị tại bệnh viện, ông mới có được dịp may để suy nghĩ và định hướng cho cuộc đời mình. Ông đã khám phá ra tài năng soạn kịch của ông, để rồi ông đã trở thành một người nổi tiếng.*
- *Trường hợp thứ hai là của bà Golda Meir. Lúc ban đầu bà rất thất vọng vì mình chỉ là một cô gái trời bắt xấu. Thế nhưng về sau, bà mới nhận ra rằng: không được đẹp đối với bà lại là một may mắn, bởi vì điều đó đòi buộc bà phải phát triển những tài năng sâu kín hơn. Cuối cùng bà hiểu ra rằng phụ nữ không được ỷ lại vào sắc đẹp của mình, nhưng trái lại phải làm việc chăm chỉ, nhờ đó mang lại lợi ích cho bản thân. Nói cách khác, bà đã biết chấp nhận thập giá của mình, can đảm vác nó lên vai để rồi cuối cùng bà đã trở thành vị nữ thủ tướng đầu tiên của người Do Thái.*

Một tác giả nổi tiếng, Oscar Wilde đã viết: Đau khổ chính là mảnh đất thánh. Đức Kitô không thể đi vào tâm hồn chúng ta bằng nẻo đường nào khác ngoài trái tim đã tan nát.

Từ những kinh nghiệm trên, chúng ta đi tới kết luận: Cuộc đời không phải lúc nào cũng chỉ là một màu hồng, trái lại rất nhiều khi nó bị nhuộm bởi một màu đen với những đau khổ và cay đắng. Tuy nhiên, dưới ánh sáng Phúc âm, thì đau khổ không nhất thiết sẽ đem lại chết chóc và hủy diệt, bởi vì nó có thể trở nên một nguồn sống. Thiên Chúa thường dùng khổ đau để biến đổi chúng ta thành người tốt lành hơn, thánh thiện hơn, khiêm nhường hơn, cảm thông hơn. Đau khổ có thể mở mắt cho chúng ta thấy được cuộc đời tốt đẹp hơn là chúng ta đã từng mơ ước.

Ngoài ra, đau khổ sẽ giúp chúng ta nhận ra bàn tay yêu thương của Thiên Chúa bởi vì giữa ánh nắng chói chang của mặt trời, chúng ta không thể nào nhìn thấy những vì sao. Trái lại, vào những đêm khuya tăm tối chúng ta sẽ dễ dàng thấy được những ánh sao trên bầu trời. Cũng vậy, nhiều người trong chúng ta đã tìm thấy Chúa giữa những đêm đen của khổ đau, mà trong những lúc hạnh phúc chói chang họ đã quên lãng Ngài. Hãy biết đón nhận thập giá cuộc đời, bởi vì mọi sự đều là hồng ân.

Tưởng làm

Trong đời sống có rất nhiều điều hiểu lầm. Chẳng hạn xưa kia khi thấy mặt trời cứ sáng mọc tối lặn, người ta tưởng rằng trái đất đứng yên và mặt trời di chuyển chung quanh trái đất. Nhưng khoa học tiến bộ đã minh chứng mặt trời đứng yên, chính trái đất mới xoay chung quanh mình và chung quanh mặt trời.

Trong đời sống đạo cũng đã có những hiểu lầm như thế. Người ta cứ tưởng Đấng cứu thế sẽ uy nghi từ trên mây trời hiện đến. Không ngờ Người lại do một thôn nữ dưới đất sinh. Người ta cứ tưởng Đấng cứu thế phải ngự trong lâu đài sang trọng của vua chúa. Nhưng không ngờ Người lại sinh ra trong chuồng bò lừa. Người ta cứ tưởng Đấng cứu thế phải uy quyền lắm liệt. Nhưng không ngờ Người lại quá hiền lành khiêm nhường. Người ta cứ tưởng Đấng cứu thế phải đánh đông dẹp bắc, đập tan quân thù, đưa nước Do Thái lên địa vị bá chủ. Nhưng không ngờ Người chịu thua hết mọi người, chịu hành hạ, chịu sỉ nhục, chịu chết như một kẻ tội lỗi. Người ta cứ

tưởng Đấng cứu thế là một ông vua có kẻ hầu người hạ. Nhưng không ngờ chính Người lại quỳ xuống hầu hạ, rửa chân cho các môn đệ.

Có quan niệm sai lầm về Thiên Chúa, người ta cũng sai lầm về người môn đệ. Người ta cứ tưởng theo Chúa thì sẽ được chức cao quyền trọng trong Nước Chúa. Nên bà Giêbêđê mới xin Chúa cho hai người con là Gioan và Giacôbê được ngồi bên tả và bên hữu Chúa trong Nước Chúa. Nhưng không ngờ Chúa không hứa cho chức quyền mà chỉ hứa cho uống chén Người sẽ uống, nghĩa là phải chết. Người ta cứ tưởng người làm lớn trong Nước Chúa sẽ được trọng vọng, được phục dịch. Nhưng không ngờ Chúa lại bảo: “Ai trong anh em muốn làm lớn thì phải phục vụ anh em”. Người ta cứ tưởng theo Chúa thì Chúa sẽ cho mọi sự may mắn ở đời, được thành công. Được giàu sang. Nhưng không ngờ Chúa lại bảo: “Ai muốn theo Ta, phải từ bỏ mình đi, vác thập giá mình mà theo”.

Hôm nay, sau khi nghe các môn đệ báo cáo về dư luận quần chúng, Đức Giêsu thấy họ quá sai lầm về Người, về vai trò Cứu thế của Người, về con đường cứu chuộc. Nên Người đã dạy rõ ràng cho các môn đệ biết Đấng Cứu thế thực là Con Thiên Chúa. Nhưng con đường Người đi là con đường thập giá. Người phải chịu đau khổ, chịu hành hạ, chịu sỉ nhục, và phải chịu chết.

Người cũng cho các môn đệ biết ai muốn theo Người cũng sẽ phải đi vào con đường của Người. Phải từ bỏ mình, vác thập giá mình mà theo Người.

Phải chăng Thiên Chúa muốn hành hạ con người, muốn con người tàn lụi chứ không muốn con người phát triển, muốn con người phải chịu đau khổ chứ không muốn con người được hạnh phúc? Tại sao trên trần gian, người ta thường hứa hẹn cho những người theo mình hạnh phúc sung sướng mà Chúa thì làm ngược lại, chỉ hứa cho những người theo mình thánh giá và đau khổ?

Thưa, chắc chắn Chúa muốn cho con người được hạnh phúc. Chính vì muốn con người được hạnh phúc mà Chúa đã phải xuống trần gian để cứu chuộc con người. Nhưng thứ hạnh phúc mà Chúa muốn ban tặng cho con người không phải là thứ hạnh phúc giả tạo dễ dàng và mau qua. Chúa muốn cho con người được hạnh phúc vĩnh

cửu, hạnh phúc đích thật, hạnh phúc không bao giờ tàn úa. Muốn được hạnh phúc đó, con người phải kinh qua những vất vả, đau đớn. Đau đớn nhất là phải từ bỏ chính mình, vác thập giá mình. Những vất vả đau đớn không phải là vì Chúa độc ác muốn hành hạ con người. Những đau đớn từ bỏ mình không phải là vì Chúa muốn con người đi vào tàn lụi diệt vong. Nhưng đó là qui luật, là điều kiện để được sự sống, được hạnh phúc đích thật.

Chính Đức Giêsu cũng phải đi qua con đường thập giá khổ nhục mới đến hạnh phúc. Chính Người phải kinh qua cái chết đau đớn mới tới ngày phục sinh vinh quang. Nên Chúa đã nói với các môn đệ: “Ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì Tôi và vì Tin Mừng, thì sẽ cứu được mạng sống ấy”.

Thành ra, đau khổ Chúa hứa không phải để hành hạ con người, nhưng là con đường dẫn con người đến hạnh phúc đích thực. Thập giá và cái chết không phải để đưa con người vào tàn lụi, nhưng chính là điều kiện để con người được tái sinh và triển nở trong đời sống mới, đời sống vĩnh cửu với hạnh phúc không bao giờ tàn.

Những lời Chúa nói hôm nay, tuy khó nghe và khó chấp nhận. Nhưng đó là sự thật và là con đường đưa ta đến hạnh phúc và sự sống vĩnh cửu. Chúa đã không lừa mị ta, không hứa hẹn cho ta những gì dễ dãi, chóng qua. Chúa chỉ cho ta đường ngay nẻo chính. Chúa mời gọi ta phải dũng mạnh, can đảm và quyết liệt trong cuộc chạy đua giành lấy hạnh phúc nước trời.

Lạy Chúa, xin cho con biết từ bỏ mình, vác thập giá mình mà bước theo Chúa. Amen.

ĐTGM. Ngô Quang Kiệt

